

maal, og faa derefter forelægge det høie Thing Resultaterne heraf adaare eller til Efteraaret. — Kan jeg komme til den Dørbøvisning, at man blot forsvarlig kan gaa ind paa Produktbestatningen af Øl her, eller at det ikke vil være forbundet med usforholdsmæssige Øffte og Besværligheder at komme til en Urbestatning, vil jeg, forsaavidt det ærede Thing udtaler sig idag overensstemmende med Udvalget, gjøre enhver Anstrengelse for at kunne nærne mig dette Standpunkt. Skulde derimod Resultatet af min Undersøgelse blive det, at jeg fremdeles maatte fastholde Lovforslagets System, haaber jeg, at jeg i hvert Tilfælde vil kunne mødes næste Gang med det ærede Thing, bedre rustet med Argumenter for det af mig anbefalede og imod det paa Forhaand af det ærede Udvalg anbefalede, end jeg er istand til i dette Øieblik. Jeg skal alifaa paa ingen Maade modsætte mig Vedtagelsen af Dagsordenen, og jeg vil betragte den som en Opfordring til mig om at benytte den mellemliggende Tid til at fremskaffe Dplysninger, foretage Undersøgelser og derefter bringe frem for Thinget Resultatet af de fornøiede Dverveielser, som de have ført mig til. Jeg haaber, at det ærede Udvalg vil være tilfreds med denne Erklæring fra min Side, og jeg ventter ikke, at det ærede Udvalg eller det ærede Udvalgs Drøfsfører skal nu erkjende Rigtigheden af og Bøegten af alle de Indvendinger, jeg er fremkommen med.

Maa jeg kun, fordi jeg glemte det tidligere, endnu sœie til, at jeg nødig vil have min Indvending mod Produktbestatningen som væsentlig støttende sig paa Selvangivelse opfattet, som om jeg mere end Folk i Almindelighed nærer Mistillid til mine Medmenneskers Redelighed. Det er ingenlunde Tilfældet; men jeg tror, at man ikke let vil kunne komme til paa et enkelt Punkt at vise en saa ubetinget Tillid til Skatteyderne, naar man paa alle andre Punkter kontrollerer dem indtil den allerdyreste Grad. Jeg ser ikke rettere, end at, dersom man ligeoverfor Ølbrøggerne vilde holde sig fuldstændig betrygget ved Tilliden til deres Høderlighed og Redelighed, som den ærede Drøfsfører udtalte, maatte de Herrer Brændevinsbrændere have samme Krav paa, at vi vise dem Tillid, og at vi ikke befvære dem høerken med levende eller automatifke Maalere, men tage deres Angivelser af, hvad de have produceret, for gyldige. Og jeg kan gaa videre og sige: Hvorfor saa have et saa kostbart Tøldkontrolapparat? Det vilde jo være langt simplere blot at lade Importørerne selv angive de Bæver, de have indført. Det vilde være en Vetteelse paa Tøldbudgettets Udgiftsilde, der jo omtrent er 1 Million, som ikke vilde være at ringeagte. Jeg tror ikke, at man ret vel kunde komme til paa et enkelt Punkt at vise en saadan kvalificeret Tillid, naar man ellers anser det for nødvendigt at kontrollere Skatteyderne indtil det Allerdyreste. Dertil kommer, at Statskassen jo ikke er den eneste, som kommer til at lide ved

urigtige Angivelser; det vilde være Noget, man endda forholdsvis let vilde kunne finde sig i, om man, iftebefor 600,000 Kr. i Ølfat, gjennem urigtige Angivelser kun fik 550,000 eller maasse kun 500,000 — Herregud, man fik jo dog disse 500,000 Kr. mere, end man havde før, og forsaavidt kunde man dog maasse finde sig i det —, men Sagen er jo den, at det ikke er Statskassen, der er den eneste Lidende, eller jeg vil endog blot sige den væsentlig Lidende; nei, det bliver de redelige Producenter, de redelige Skatteydere, som komme til at lide dobbelt. De komme til at lide derved, at de ikke kunne bestaa i Konkurrencen med dem, der have besøget for den hele eller en Del af Skatten. Jeg tror, at man skylber et ganske væsentligt Hensyn til det store Tal af redelige Producenter, ved ikke at adoptere et Skattesystem, som kan tillade Konkurrenter at snige sig fra Skatten.

W. Petersen: Efterat den høierede Minister har udtalt sig, saaledes som han gjorde i Slutningen af sit Foredrag, nemlig at han vilde acceptere Dagsordenen, ikke modsætte sig den, men betragte den som en Opfordring til sig om at tage Sagen under fornyet Dverveielse, kunde jeg gjerne have frasalbet Ørdet; men da jeg engang har begjæret det, vil jeg dog tillade mig et Par Bemærkninger. Den ærede Drøfsfører anførte strax i sit første Foredrag saamange Grunde for, at Udvalget ikke havde kunnet acceptere Lovforslaget, som det forelaa, men derimod havde troet, at man burde gaa til en helt ny Modus at optræde Skatten paa, og udtalte sig tilvisse saa vidtløftig, at jeg ikke har Meget at tilføie, men dog en lille Smule. Det er en lille historisk Undersøgelse om Ølfattens Vandring her i Danmark. Det er ikke noget Nyt, det staar i Virkeligheden i Motiverne til det foreliggende Lovforslag, men der er dog maasse deri nogle Tal, som ville være de Herrer noget underlige at høre. Den første Gang, Sagen kom frem her, var i 1864. Da Tøldintraderne dengang vare gaaede betydelig ned, tog Regjeringen under Dverveielse, hvorledes der skulde forholdes for at skaffe flere Indtægter. Det var da saa naturligt, at man fastede Diet paa Øllet, og der nedfattes da en Kommission, som skulde undersøge de herhenhørende Forhold. Det var Regjeringens Hensigt kun at bestatte bairisk Øl. Kommissionen traadte ogsaa sammen og tog Sagen under Dverveielse, men kom til det Resultat, at det at bestatte alene bairisk Øl, vilde være altfor vanskeligt at gennemføre, og da det dengang dreiede sig om at skaffe saamange Indtægter som muligt, foreslog man at bestatte alt Øl. Det var i 1864—65. Dengang anslog man Produktionen af bairisk Øl til 53,000 Tønder. Saa høilede Sagen atter til 1871—72; da forelagde Regjeringen et Udkast til en Tøldreform. Folkeetinget fremsatte endel Forslag til Forandringer